

Kỷ niệm với Đỗ Đình Lợi

Nguyễn Trọng Dzũng

Lợi không phải là người bạn lâu năm nhất của tôi. Chúng tôi bắt đầu quen nhau khi cùng học lớp đệ Ngũ trường Nguyễn Trãi Saigon, sau khi di cư vào Nam năm 1954. Lúc đó còn mượn tạm phòng ốc của trường Tiểu học Trương Minh Ký, bên cạnh rạp hát Đại Nam trên đường Trần Hưng Đạo.

Lợi đã viết về chuyện chúng tôi kết bạn với nhau như sau:

Một ngày cuối thu năm 1954, có hai cậu teenagers ngồi bên nhau trong lớp của Trường Trung-học Nguyễn-Trãi Saigon.

Tôi đá quả banh thăm dò đầu tiên :

– Đăng ý từ đâu đến trường này ?

Bạn trả banh tôi :

– Tôi từ Ngô Quyền, Hải-Phòng ! Còn đăng ý ?

– Tôi Chu-Văn-An Hanoi !

Tôi với Bác cứ nhì nhằng giao banh qua lại như vậy mà thấm thoát đã 56 cái “mùa thu lá rụng” rồi đó !

56 năm qua đi từ ngày tụi mình đá những trái banh thăm dò nhau, hồi tưởng lại, thì thời gian qua nhanh quá phải không bạn ? Thế nhưng mà giữa tôi và Bạn đầy ắp những kỷ niệm, những hình ảnh, những câu tâm tình, sẻ chia, an ủi, vỗ về, mừng vui, khuyến khích ... đầy ân tình dành cho nhau !

*Where ever you may be, Ill be beside you
To hasten every lonely hour of every lonely day.*

Nhớ chẳng câu hát của bản Vaya Con Dios bất hủ này không, một bài hát của May Ford mà tụi mình nghe có cả ngàn lần cũng không chán ??

Tuy không phải là bạn thân lâu năm nhất, nhưng trong suốt gần 60 năm chơi với nhau, chúng tôi luôn luôn gần gũi. Những năm còn đi học sát cánh bên nhau đã đành. Ngay cả sau khi rời trường Chu Văn An, mỗi đứa theo đuổi một đường, chúng tôi vẫn thường xuyên gặp gỡ, đi chơi với nhau. Kỷ niệm chung với nhau thật là nhiều. Từ những kỷ niệm của “thành phần thứ ba” sau quý và ma đến những kỷ niệm của tuổi thanh niên. Lợi viết :

Đường đời đôi ngã, tụi mình chẳng theo nhau trên con đường vào đời, đường sự nghiệp.

Thế nhưng tụi mình vẫn có quá nhiều dịp để tìm đến với nhau, an ủi nhau, chia sẻ tâm tình với nhau ! Mình có nhiều điểm, nhiều sở thích, nhiều suy nghĩ, đam mê giống nhau phải không bạn ?

Bạn đã... chìm trong đáy mắt của một nữ sinh Gia-Long, chị Thanh !

Tui cũng theo bạn, chôn cuộc đời với cô Gia Long tên Bích ! Ha ! Ha !

Hai thằng mình ngẫu nhiên lại... tương phùng !

Những tưởng sau cuộc đổi đời của năm 1975 mình chẳng có hy vọng gần nhau nữa !

Ấy thế mà mình lại về gần nhau ! Đúng là đường đời... run rủi !

Để mà an ủi nhau, tâm tình với nhau, chia sẻ cho nhau... khắp khiẽng đi nốt cuộc đời ngắn ngủi còn lại !

Để tới một ngày nào đó, bạn sẽ hát cho tôi nghe “Vaya Con Dios” – Go with God!

Lợi có nhiều tài đáng nể. Thuở còn học trò, đi xe đạp bỏ 2 tay là chuyện thường. Đến khi có xe Velo Solex, một loại xe có máy nằm phía trước ngay dưới ghi-đông, khiến cho đầu xe nặng phải dùng sức mới điều khiển ghi-đông lái xe được. Vậy mà Lợi chạy Velo Solex cũng vẫn bỏ 2 tay. Mà lại bỏ 2 tay cả những khi quẹo trái hay quẹo phải nữa mới là tài. Tôi còn nhớ cái dáng ọ ọ lưng của Lợi để lái chiếc xe đi vào khúc quanh. Đến khi lái xe hơi, cho đến tận bây giờ, Lợi chỉ lái bằng một tay. Khi quẹo, Lợi dùng gan bàn tay miết xuống tay lái, ngón tay cái xĩa ra, 4 ngón kia co cứng lại để lấy sức, điều khiển vô lăng theo ý muốn.

Trong bài “Thư gửi Chú Cà Nông” trên trang blog “Tuởng nhớ Đỗ Đình Lợi” của nhóm CVA59, cô QG. một người Lợi bắt gọi mình bằng chú, viết về những kỷ niệm của cô với “chú Lợi”, nhắc tới cái giọng ngang ngang của Lợi. Đúng thế, Lợi hay nói ngang, không hẳn là nói ngược lại với người đối thoại, mà chỉ nói hơi khác đi, chọc cho người nghe phải cãi lại. Rồi Lợi cười hề hề...

Nếu “cô cháu cà-nông” không quên được cái tật nói ngang của Lợi, thì với tôi và nhiều bạn hồi đó cùng học nhảy với nhau, không sao quên được những bước đi ngang của Lợi thật bay bướm trong điệu nhảy “cha cha cha”. Các bạn hãy hình dung lại cái tướng đi của Lợi thì thấy ngay, bước ngắn, hơi nhún nhảy, 2 tay vung vẩy bằng những động tác lắc suốt từ vai lắc xuống, chứ không phải chỉ vung vẩy 2 cánh tay.

Đỗ Đình Lợi và chiếc Velo Solex (Paris-3/2006)

Song thân mất sớm, Lợi được anh B. và chị V. chăm lo cho ăn học, nhà ở đường Bàn Cờ. Hàng ngày anh chị đi làm tụi tôi kéo đến tụ tập, mở nhạc xập xình học nhảy với nhau. Nhưng cứ sắp đến giờ tan sở là trong nhà lại đầu vào đó, mọi dấu vết của tiếng nhạc xập xình đều biến hết, chỉ còn lại trên bàn là những cuốn sách toán, sách Anh văn.

Nhắc tới kỷ niệm của tuổi 18, 20 thì không thể thiếu những chuyến đi “cua đào”. Lợi vừa bạo dạn vừa có cái cười rất “cầu tài” nên dễ thành công. Tuy bạo dạn, nhưng

bạn tôi cũng ít khi đi cua đào một mình, và tôi là người thường đi cặp với Lợi. Lượn ra Trung Vương và Marie Curie, tôi xúi Lợi đi theo tán những nữ sinh đi cặp đôi. Để khi Lợi bắt được tần số của đôi tượng thứ nhất, tôi sẽ đón tần số thứ nhì. Thế nhưng duyên số vẫn là duyên số. Cả 2 chúng tôi nhiều năm lượn Trung Vương và Marie Curie, nhưng sau cùng cả hai lại về đầu quân làm rể Gia Long !

Tôi nhớ ngày sinh của Lợi không phải chỉ vì tôi sinh trước anh ta 2 ngày, mà tôi còn nhớ theo Âm lịch Lợi chào đời vào ngày ông Táo châu trời, ngày 23 tháng Chạp năm Kỷ Mão. Phải chăng vì thế mà Lợi có tài nấu nướng. Món tủ của Lợi là bánh bò nướng, rất kỹ thuật ở chỗ Lợi biết canh lửa nướng cho vỏ bánh xạm màu mà không khét. Còn ruột bánh thì phải lỗ chỗ rỗng tre mới đúng điệu. Biết tôi thích, mỗi lần họp mặt ở vườn sau nhà, làm bánh đãi anh em, Lợi luôn luôn dành cho tôi thêm một miếng “to go”.

Lợi cư xử với bạn bè rất chí tình. Riêng tôi còn được dành nhiều đặc biệt hơn. Những ngày đầu tiên khi tôi vừa tới Mỹ (năm 1990), Lợi đón tôi tận Livermore, đưa tôi đi gặp bạn bè ngày xưa, giúp cho tôi tránh được cái mặc cảm e dè của người đến sau. Trước đó khi tôi còn kẹt lại Việt Nam, Lợi đã kêu gọi anh em đóng góp mua quà gửi về cho tôi và Nguyễn Mạnh Đôn,

Tháng 9 năm 2011 vừa qua, Lợi đứng ra tổ chức họp mặt CVA59 tại San Jose, có rất nhiều bạn bè từ xa đến dự. Hôm đó các bạn thấy Lợi có hơi xuống cân, nhưng không có một dấu hiệu bệnh tật gì cả, vẫn vui vẻ vồn vã cười đùa với mọi người. Cuối tháng 10 Lợi lái xe xuống Nam Cali thăm chị V. Chuyến về Lợi than mệt, phải nhờ người cháu lái đưa về. Nghe Lợi kể chi tiết này, tôi ngạc nhiên lắm bởi vì tôi biết mỗi khi đi chung xe, dù đường xa đường gần,

Lợi luôn luôn muốn làm tài xế. Vậy mà lần này, Lợi phải giao tay lái cho người khác, là một chuyện rất bất thường. Thế rồi từ đó, bệnh tật quái ác đã không cho Lợi “lái” cuộc đời mình nữa. Chuyến xe cuối cùng của Lợi là chặng đường dài 5 phút từ nhà trên đường Los Padres đến bệnh viện Kaiser trên đường Lawrence Expressway. Và hành trình cuối đời của Lợi kéo dài 2 tháng rưỡi trong bệnh viện từ mùng 7 tháng 12, 2011 đến 23 tháng Giêng 2012.

1 giờ kém 7 phút trưa ngày mùng một Tết Nhâm Thìn, Phạm Hữu Độ và tôi cùng gia đình Lợi đứng bên giường bệnh, nhìn các con số trên máy đo gắn vào người Lợi, tụt dần tụt dần rồi ngừng lại ở con số zéro. Con số đã từng là mối hăm dọa chúng tôi thuở học trò, nay trở thành quái ác, đã lấy đi hơi thở người bạn thân của tôi.

Thế là hết !

Nguyễn Trọng Dzũng
(Th.1/2012 – Hiệu đính th. 5/2019)

